

DOS DIES

Obro els ulls i m'he de preguntar durant cinc segons on em trobo. No estic a la meva habitació, tampoc a la dels pares. Quan me n'adono, em trobo en aquest lloc tan estrany en què visc fa dos dies. Crec que estem de vacances o una cosa semblant, encara no ho tinc massa clar. Quan ja soc ben conscient, veig els pares apropar-se lentament amb una espelma encesa. Amb les seves reconfortants veus em feliciten pel meu aniversari. Avui faig deu anys! Crec que porto aquí tancat un parell de dies perquè no m'assabenti de la festa sorpresa que m'estan preparant. De fet, ahir a la nit se sentien focs artificials. No vegis quina festa m'espera! Ja he dit als pares que aquest any vull un regal especial, perquè deu anys no es fan cada dia.

Fa un temps, la mare em va prometre que em cuinaria un menjar com Déu mana per la celebració. Encara que potser ja no se'n recorda, ja que només ha fet sopa amb una llesca de pa. Però no passa res. Això vol dir que he de fer forat per al gran banquet d'aquesta nit. Ara em quadra tot! Ahir vaig sentir a la mare dir que estava rebent missatges de la família dient que sortien del país. Vol dir això que la meva festa sorpresa serà en una illa exòtica? O potser en una sala de festes al centre de Nova York? Ha de ser una cosa grossa, perquè vaig veure els pares plorar durant tota la nit.

També us he de dir que espero que els pares m'hagin portat el meu esmoquin preferit, ja que abans-d'ahir vam sortir de casa corrents i només van poder agafar una bossa de plàstic plena de menjar. Suposo que no voldran que enxampi cap prova que m'indiqui pistes sobre la meva festa. Els meus amics han d'estar al·lucinant!

De sobte, veig el pare i la mare córrer cap a mi. M'adono que ploren desconsoladament, i van tot bruts de guix. Estan cridant, però no els sento. De fet, jo també estic plorant. No entenc gaire bé què està passant, veig gent córrer al meu voltant, i mon pare m'agafa de braçet i seguim un grup de gent. A poc a poc, vaig recuperant el sentit de l'oïda i sento que algú diu la paraula "bomba". Com que una bomba? Si això només passa a les guerres, i nosaltres només estem amagats a punt de marxar cap a la meva festa d'aniversari! La mare té un trauc al cap, i veig com li raja la sang lentament. Tot i això, no deixa de córrer agafada del braç del meu pare. No sé quantes hores vam caminar. Només recordo els crits eixordadors de la gent.

Torno a obrir els ulls. Ja fa dos dies del meu aniversari. Encara no tinc massa clar què està passant. El que sí que sé de ciència certa és que no hi haurà cap festa d'aniversari aquest any. Els pares m'han explicat que estem en un lloc anomenat "búnquer". M'han dit que estem sota terra, i ara mateix visc amb trenta persones més. La veritat és que no és gaire fàcil. Hem de

compartir entre tots un sol vàter i només mengem un tros de pa al dia. Hi ha més nens aquí, però crec que cap de nosaltres té ganes de jugar ara mateix. Tenim una sensació estranya al cos, no sabria com explicar-ho. El pare avui m'ha dit que estem en guerra. No sé què serà ara de mi, ni del pare, ni de la mare, ni dels avis, ni de cap persona que conec. De fet, no sé ni si els tornaré a veure mai més. Tampoc sé si tornaré a l'escola i tampoc sé si en sortiré viu.

Fa dos dies vaig fer deu anys, però avui ja en tinc vint.

Abril Sanchis 2n Batxillerat Artístic